

Chiếc đèn ông sao

--- không rõ tác giả ---

Tôi nhớ ngày xưa. Cái ngày xưa ấy chỉ cách đây khoảng 10 năm. Mỗi lần đến trung thu, bọn trẻ con chúng tôi lại tíu tít làm đèn ông sao. Đứa nào cẩn thận thì chuẩn bị cho việc làm đèn ông sao cách đó hàng mấy tháng trời. Khi được ai cho chiếc bánh khảo có giấy màu xanh đỏ, cả lũ lại bảo nhau vuốt cho phẳng phiu để khi làm đèn ông sao thì cắt hoa trang trí. Tôi thích cái cảm giác được nhìn bố cắt từng mảnh giấy dán lên cái khung đèn. Chỉ vài tiếng là có chiếc đèn để tôi khoe cùng đám bạn.

Tôi 12 tuổi, bố bận đi công tác nên không làm đèn ông sao cho tôi được. Tôi cặm cụi làm chiếc đèn cho riêng mình. Mẹ khen tôi khéo tay. Tôi hân hoan đợi đến đêm rằm để mang chiếc đèn khoe với chúng bạn. Nhưng chiếc đèn của tôi không thoát khỏi sự tinh nghịch của đám con trai. Tôi vừa thắp sáng đèn của mình thì... Bụp. Bụp. Hai hòn gạch từ đâu văng tới làm chiếc đèn của tôi rách tan. Tôi oà khóc. Mẹ dỗ thế nào tôi cũng không nín... Chị gái bên cạnh nhà nhường cho tôi chiếc đèn của chị. Tôi tiếc mãi cái đèn ông sao của mình.

Năm sau bố mua cho tôi một chiếc đèn dán giấy màu trông thật oách. Bố bảo bây giờ người ta bán đèn ông sao trên phố nhiều lắm. Ra ngoài phố mua cho tiện. Cũng bắt đầu từ đây, tôi không còn có cái cảm giác háo hức chuẩn bị trung thu như trước.

Mấy năm gần đây, mọi thứ còn sẵn hơn trước rất nhiều. Chỉ cần đi chợ loáng một cái là đã có cả một bữa tiệc trung thu đầy đủ các thứ hoa quả, quà bánh. Tôi ghen với đám trẻ con bây giờ. Chúng không phải sốt sắng lo cho ngày tết của mình. Dọc các con phố, hầu như chỗ nào cũng thấy không khí chuẩn bị đón trăng. Họ treo đèn lồng, bày mâm quả, gắn các biểu tượng của chú Cuội, chị Hằng... Ngay từ đầu tháng 8, trên nhiều con phố đã bày bán hàng phục vụ trung thu. Mẹ tôi mua một ít quà bánh cho mấy đứa cháu. Mẹ bảo, giờ bố mẹ chúng nó không phải bận rộn như bố mẹ ngày xưa nữa.

Dù cuộc sống có bao biến đổi nhưng trung thu vẫn mang những nét vốn có của nó. Tiếng trống ếch, tiếng trẻ con nô đùa, múa hát. Những đội múa lân, múa sư tử làm sôi động thêm bầu không khí đêm trăng. Những chú Tễu vẫn nhảy múa say sưa giữa đám con trẻ. Tôi đi cùng đứa cháu ra phố. Trên

tay nó cầm chiếc đèn lồng đẹp mê ly. Nó hò hét, cười đùa quên đi cảm giác se lạnh của mùa thu. Tôi như đang được tìm về với một phần tuổi thơ của mình ...